

La connexió dels punts

Segurament no us aportaré res de nou si us parlo del discurs d'Steve Jobs a Stanford on explica, res, just tres simples històries. Una parla sobre "connectar els punts", una teoria interessant. Jobs exposa com, a vegades, a la vida et passen coses que no acabes d'entendre en el moment en què les vius. Apareixen com petits punts de llum independents. -Per què m'està passant això ara mateix? -et preguntes. I t'encantaria trobar la resposta en aquell moment, però no existeix, perquè els punts no es poden connectar mirant endavant, sinó mirant enrere. Però, de sobte, un dia tot té sentit. Perquè sempre s'ha de confiar en què els punts es connectaran en un futur. A mi m'agrada dir que és una manera de tancar el teu cercle. Això pot espantar, perquè, sense saber el significat d'un punt independent, la por d'equivocar-se és evident. Però, Jobs té una resposta per això: si vius amb el cor, decideixes amb el cor i fas el que el cor et dicta, no t'equivoques... Aquesta manera d'actuar, deia, és la que va marcar una diferència a la seva vida. Potser n'hauríem d'aprendre.

He tingut la sort de viure una experiència vital a Londres, en una ciutat plena de punts independents a la meua vida. Una ciutat que em va enganxar i em va fer perdre. Una ciutat grisa que ha resultat tenir molts tons i matisos. I pel camí, la ciutat m'ha tornat el que hi havia invertit, i m'ha descobert persones amb qui només ha faltat una encaixada de mans per saber que, dues setmanes després, ja ens trobaríem a faltar. Perquè sí, les persones amb qui connectes s'enyoren en la distància. És simple, tot i que a vegades ho fem complex.

Durant la meua estada a la ciutat vaig passejar per Serpentine Gallery, un espai d'art contemporani que exhibia una mostra artística de Yoko Ono: "To the Light". L'exhibició barrejava treballs audiovisuals i poemes. Però la veritable màgia estava en el fet que l'artista permetia al visitant intereuctuar, ser partícep, ser i sentir-se artista. Per això li demanava coses simples, però d'un gran esforç mental. Preguntes que no acostumem a fer-nos: "escriu cap on vols anar", "penja un desig a l'arbre dels desitjos" o "deixa el teu somriure enregistrat". De debò, quina millor obra artística que un somriure sincer, no creieu?

En un dels poemes, l'artista dibuixava una línia a la paret. Aparentment la línia era recta, però el text corregia: "aquesta línia recta no és més que una petita part d'un gran cercle". Em va agradar. Sobretot la sensació de pensar en la línia i la connexió entre els punts. Al final, tot i que només veiem una part (la que vivim "in situ"), els punts s'uneixen i aconsegueixen crear un tot, un cercle.

Com nens vam deixar-nos sentir artistes per uns instants i vam imaginar el nostre futur, vam somriure i vam escriure un desig... I, ara, de nou a casa, tocant de peus a terra, i amb una calor espantant de ple agost, m'adono que tot segueix igual: la gent segueix preocupada per les mateixes coses, però segueix fent les mateixes coses per canviar-les. I la crisi continua planant sobre els nostres caps. He passat tres setmanes sense televisió i em sento desconnectada del sistema, la qual cosa, m'agrada força. I quan miro als ulls de la gent hi veig tristesa i por i, sincerament, poca esperança. Però jo em sento bé, tot i les circumstàncies. I penso que el meu desig a Serpentine Gallery hi té molt a veure. Vaig demanar quelcom simple, que enyorava: trobar la pau al meu món i al món dels meus. Però una pau que treballi de dins cap a fora.

Perquè el problema, els problemes de tots i també la crisi, no només és econòmica. També comença en el pensament. Diguem com penses i entendré com vius. "Think big about you. It's about your dream, make it real and after things will follow you". Consell d'un bon amic a qui trobo a faltar des de la primera encaixada de mans. Pensa amb el cor, pensa en què vols ser, i, segur... que els punts es connectaran. Correctament.